

Geen kerstconcert ... of toch?

In 'Agenda' van 'Kerk+Leven' staat het bericht dat, in het kader van het verschijnen van zijn *Verzameld liedboek*, Huub Oosterhuis door Vlaanderen toert. In Bornem, Kaprijke, Loppem bij Brugge. In Kaprijke op 16 december 2004.

Het voor Kaprijke uitgenodigde koor uit Lier laat op het laatste ogenblik verstek gaan: Effata moet redding brengen. Geen nood, wel chaos! Een week voor het optreden in het midden van de week, in de drukte van de Kersttijd, een koor samenstellen en inoefenen als samenzang-koor voor Oosterhuis-liederen is niet vanzelfsprekend. Maar het lukt ook deze keer: er zijn voldoende zangers voor de vier stemmen en er kan nog juist één repetitie af.

Velen van ons hebben echt de indruk recht op de chaos af te gaan: we zingen er zelfs over.

We worden in de Onze-Lieve-Vrouw-Hemelvaartkerk vriendelijk ontvangen: een gediensstige man leidt ons rechtstreeks naar de pastorie, waar de tafel gedekt staat. Maar eerst willen we toch inzingen en nog een heel klein beetje weten wát van ons verwacht wordt. En alles wordt duidelijk: rond bindteksten die Huub Oosterhuis zelf zal zeggen, zingen wij zijn liederen, samen met het 'volk'. Mensen die van overal zijn samengekomen omdat ze van zijn liederen en van de muziek van Oomen houden. Omdat Oosterhuis en Oomen begrepen hebben dat mensen luisteren naar begrijpelijke teksten en zingen op eenvoudige melodieën en dus naar ons hart spreken. Antoine Oomen is trouwens ook een wervelende pianist!

Als Oosterhuis begint te spreken schrik ik even op. Ik vrees een ogenblik dat het de zwaargeladen prekerige toer opgaat. Ik herinner mij zijn woorden en zijn stem van de begrafenis van Prins Claus in 2002. Maar dan voel ik waar hij heen wil: wat chaos leek is een goed gestructureerde inleiding op elke groep van liederen over Hem, over Licht, over Die, over Jou, over De Enige. In zijn slotwoord verwijst Oosterhuis trouwens naar de afspraak die ze in de Amsterdamse Studentenkkerk elk jaar opnieuw maken: dat ze met het woord 'God' bedoelen, Hij die opkomt voor hen die geen stem hebben; dat ze zullen blijven verlangen naar een wereld van vrede en dat ze hun keuzes zullen toetsen aan die belofte; dat ze kleine gebaren van goedheid zullen stellen opdat zo'n wereld zou komen.

Maar vóór het slotwoord zingen we vijf groepen van liederen.

Over in elkaars genade mogen blijven, over geteld en gekend zijn, over wanhoop in deze wereld, over zoeken naar een plek waar Hij wonen kan en waar recht wordt gedaan.

Over chaos die zin krijgt en Woord, Licht, Naam en trouw wordt, over slaven die om bevrijding schreeuwen, over twijfel en leegte en niet -horen en angst die uiteengejaagd wordt. En omdat de boodschap gaat over het nu en niet over het hiernamaals, hebben we gezongen tot onze vader in een hemel die te hoog is, om ons te bevrijden en te helpen gouden plannen te smeden tot beëindiging van lijden. We hebben gevraagd onze zachtheid te wekken opdat we het licht niet haten. En dan wordt het tóch Kerstmis, met het innige verhaal 'Wij waren kinderen' met herders, een grot, engelen, koningen en priesters, Herodes en wachten en hopen op de vervulling van de belofte.

We zingen om vrede: 'Veel te laat heb ik jou lief gekregen', roepen om redding, bidden om vriendschap en liefde voor elkaar, omdat Hij het is, groter dan ons hart, die ons heeft gezien voor we werden geboren.

En we eindigen in verwachting en hoop: er komt iets nieuws: het is zelfs al begonnen! Om samen te zijn in lief en leed zijn wij tot elkander gekomen, van licht en stem heeft hij ons gemaakt tot zijn evenbeeld: wat een beeld van hoop! Het slotlied, door iedereen, ook Oosterhuis, meegezongen: over de bloeiende, lachende, juichende steppe, over wij die opstaan en lachen en juichen en leven.

Huub Oosterhuis, Antoine Oomen, onze Guido en wijzelf: de violist en het koor, krijgen een welgemeend applaus. Viviane en Gerrit zeggen dat het goed was, Effata-waardig. Vele mensen zeggen dat het goed was. Oosterhuis zegt dat het schitterend was: zó als hij het gehoord en geschreven had.

We vergeten in de drukte de snoep die een vriendelijke dame in de pastorie voor ons gereed gezet heeft: de kabouterkes die de stoelen terug wegzetten mogen ook wat hebben!

Huub Oosterhuis wordt op zaterdag 18 december rondgeleid in Brugge, meer bepaald in de Magdalenakerk. Daarmee is de kring weer eens gesloten naar de bid- en zalfkerk waar kaarsjes hebben gebrand als dank voor de kleine zielen, de ongenoemde helpers bij het gospelconcert.

Wouter